

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RENÉ PUJOL

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΑΔΗΤΗΣ



ΚΟΥΣΑΤΕ ποτέ να μιλούν για τον Κολοπάς ;

Ήταν ένας από τους άμεσητους Ξένους, που έχουν εγκατασταθή στο Παρίσι. Είχε ένα όνομα παράξενο, που κανείς δεν μπορούσε να το προσφέρη σωστά. "Άλλοι τον έλεγαν Κολοπάς, άλλοι Κολοπάτς και άλλοι Κιλοπάτς. Όποιοδήποτε ήταν πολύ, παραπολύ πλούσιος, και κανένας δεν μπορούσε να βεβαιώσει από που και πως τὰ είχε τὰ πλούτη του αυτά. Κάθε βράδυ ο Κολοπάς Ξάφνιζε τους νεκτοβίους του Παρισιού με τὰ πολυδάπανα γλέντια του και με τις διάφορες τρέλλες του. Είχε ένα ήθος υποκριτικά καλοκάγαθο, που του πήγαινε τόσο άσχημα, όσο και τὸ σμόκιν του, και που ἀποτελοῦσε καταφανή ἀντίθεσι στην πρόστυχη χαριεκαρία, που έλαμπε στα μάτια του. Ή χαριεκαρία του αυτή Ξεδηλώνετο ἀπαραιτήτως σὲ κάθε γλέντι του, με κάποιο λοβόστιχο ἀστείο λούκιαν, τότε εις βάρος του ἑνὸς και τότε του ἄλλου ἄπ' τους συντρόφους τῶν γλέντι ὄν του αὐτῶν. "Άλλ' ἔπειδη ἐπλήθυνε τὰ ἔξοδα τῶν γλεντιῶν, ὅλοι προσεκοινοῦντο πως βρίσκουν τ' ἀστεία του χαριτωμένα.

Εκείνη τὴ βράδυ, ὅταν μετὰ τὸ φαγητὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀποκινήτὸ του σταμάτησε σ' ἕνα ἄπ' τὰ νεκτερινὰ κέντρα τῆς πλατείας Πιγκάλ, ἕνας κοῦτσος ἀλήτης πλησίασε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἀπλόωσε τὸ γέρι του ζιτώντας ἑλεμμοσίνη.

"Ο Κολοπάς, μὴλὸν τὸν εἶδε, ἔξασπασε σ' ἕνα χονδρὸ γέλιο και φώναξε :

— "Α ! Νά ένας ἀστεῖος που δὲν εἶνε ἑκατομμυριούχος !

"Ἐλετα γύρισε στὴν παρέα του και πρόσθεσε :

— "Ακούστε... Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας για νὰ διασκεδάσουμε. Θὰ τὸν βάλουμε νὰ φάη και νὰ πῆ ὅσο θέλει, νὰ περάση καὶ αὐτὸς σάν ἑκατομμυριούχος.

"Ὅλοι ἐπεδοκίμασαν γελώντας ἐκτός ἀπὸ μιά μικροσσημ, Ξανθὴ, φτεασιδωμένη κυρία, μιά φίλη του Κολοπάς, ἡ ὁποία μοιρούρισε με ἄηδία :

— "Ὁψ' ! Δὲν εἶνε καθόλου καλῶφός τὸν αὐτῆ.

— "Θὰ τὸν πάμε πρώτα στὸ σπίτι μου, εἶπε, θὰ τὸν πλύνουμε και θὰ τὸν ντύσουμε σάν μινλόδο. Ἐμπρός, φίλε μου, ἀνέβα ἐπάνο. Θὰ δοκιμάσης τὴν εὐτυχία, τὸ μεγάλο γλέντι, τὴ χαρά...

"Ὁ κοῦτσος ἀλήτης ὅμως κοντοστεκόταν διστακτικά. Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο και ὄρατο ἀποκίνητο τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι και σχεδὸν τὸν ἐφόβησε. "Άλλοτε, ὅταν ἦταν εὐπορος, ζῶσε ζωὴ φρόνημη και τακτικὴ και τὰ μόνια μέσα συγκοινωνίας που εἶχε γνωρίζε ἦταν τὸ μετροὶ και τὰ λεωφορεία. "Ἐπειτα, ὅταν ἔπεσε στὴ δυστυχία, γνώρισε και τὰ καρχαλόφρακτα ἀποκίνητα, με τὰ ὁποία οἱ ἀστυνομικοὶ ὀδηγοῦσαν τοὺς ἀλήτες στὸ κρατητήριο. "Ὁ Κολοπάς ὅμως τὸν ἀποτίρη με τις φωνές και ὁ ἀλήτης με τὴν ἐπιπάδα διὰ ἐπὶ τέλους θὰ γέμψε τὴν κοιλιά του, δέχτηκε.

"Ανέθηκε λοιπὸν σ' ἐκάθισε στὰ μαλακὰ μαξιλάρια του ἀποκινήτου, ἐνὼ ἡ μικρὴ Ξανθὴ κυρία, που δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀνεχθῆ κοντὰ της, πῆγε και κάθησε δίπλα στὸν σωφῆρο.

Μιά ὅρα ἀργότερα ἡ εὐθνη παρέα ἔκανε και πάλιν τὴν ἐμφάνισί της στὴν πλατεία Πιγκάλ καὶ ἐμπῆκε λοιμωδῶς μέσα σ' ἕνα ἄπ' τὰ κέντρα με τὸν κοῦτσὸν ἀλήτη στὴ μέση, ἀλλὰ μεταμορφωμένον τώρα ἐντέλως. Τὰ ρούχα του Κολοπάς, με τὰ ὁποία τὸν εἶχαν ντύσει, δὲν του πήγαιναν ἄσχημα. Τοῦλάχιστον δὲν του πήγαιναν πὸ ἄσχημα ἄπ' ὅσο στὸν Κολοπάς. Τὸ σκληρὸ κολλάρο τὸν στενοχωροῦσε κάπως και τὰ παπούτσια τὸν ἐστένευαν ἄσχετῶς. "Ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ δείξη τίποτε καὶ ἔκρυβε τὴ στενοχώρια του μ' ἕνα χαμόγελο δεῖλο στὴν ἀρχή



"Ἄπ' τὰ γύρω τραπέζια ἡ κυρία εἶνε τὸν κῦττασαν περιεργα...

καὶ ἔπειτα πὸ ἀνοχτὸ και πὸ θαρρετὸ.

Καθὼς προχωροῦσε ἀνάμεσα στὸς ἄλλους, γλίστρησε ἔξωφρα ἐπάνο στὸ γυαλιστερὸ παρκέτο. Γιά νὰ μὴν πέση, πιάστηκε ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Ξανθῆς κυρίας. Μὰ ἐκείνη τὸν ἔβρισε και τὸν ἔσπρωξε τόσο δυνατὰ, που σοριαίσθησε φαρδύς-πλατὴς στὸ πάτωμα. "Ὅλοι ἔξέσπασαν στὰ γέλια και κανείς δὲν σκέφθηκε νὰ τὸν βοηθήση νὰ σηκοθῆ. "Ὡστόσο σηκοθῆκε μόνος του και κάθησε στὴν θέσι που τοῦ ἔδειξαν.

"Ὁ Κολοπάς παρήγγειλε σαμπάνια καὶ ἔδωσε πρώτα στὸν κοῦτσὸν ἀλήτη νὰ πῆ. "Ἐκεῖνος δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ στὴ ζωὴ του σαμπάνια, και με τὴν πρώτη γουλιά που ἔβαλε στὸ στόμα του, τὸν ἔπιασε βίχρας, τόσο δυνατὸς, που ζόντερε νὰ πνιγῆ. "Ἡ συντροφία ἔξασπασε και πάλιν σὲ γέλια. Κανείς δὲν σκεφτόταν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦταν θεονήστιος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ του παραγγείλουν κάτι νὰ φάη. Αὐτοὶ εἶχαν φάει πρὶν ἀπὸ λίγην ὅρα και τὸ μόνον πράγμα που τοὺς σερβίριζαν νὰ γρασοῖνια, ἐκτός ἄπ' τὴν σαμπάνια, ἦσαν μερικεὶ φρούτα μέσα στὸν πάγο. "Ὁ δαστιχομμένος κοῦτσος προστάθηκε νὰ χορτάση μ' αὐτὰ τὴν πείνα του. Μὰ ὁ Κολοπάς δὲν τὸν ἄφνε στιγμὴ ἤσχηχο. Τὸν εἶχε κουβάλησει ἐκεῖ για νὰ γλεντήσουν μαζί του καὶ ὄχι για νὰ τὸν χορτάση. Τοῦ ἔδινε λοιπὸν νὰ πνιγῆ διαρκῶς.

"Ἐπειτα ἔβαλε τοὺς φίλους του νὰ διαδάσουν σ' ὄλη τὴ σάλα πως και γιατί εἶχε φέρει ἐκεῖ μέσα τὸν κοῦτσὸν ἀλήτη. Καὶ τότε ὅλοι οἱ θαμῶνες ἄρχισαν ν' ἀσχολοῦνται μ' αὐτὸν. "Ἀπὸ τὰ γύρω τραπέζια ἡ κυρία εἶνε τὸν κῦττασαν περιεργα. Πολλοὶ ἴσως ἄνευ κοῦδέντα μαζί του, για νὰ τὸν κερρὸν —εὐτυχῶς μερικὸι τοῦ ἔδιναν νὰ φάη και κανένα ἀντιοῦτς ἡ κανένα φρούτο—και νὰ τὸν περιάρρουν ὅσο μπορούσαν περισσότερο.

"Ὁ κοῦτσὸς ὅταν εἶδε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἔκει μέσα ἀπασχολοῦντο μαζί του, φιλοτιμήθηκε καὶ ἔκανε ὅτι μπορούσε για ν' ἀνταποκριθῆ στις περιποιήσεις τους, για νὰ τοὺς διασκεδάση.

Σὲ κάποια στιγμή ἔνοιωσε ἔνα πράγμα σκληρὸ νὰ τὸν πιέζη στὸν ἀριστερὸ γοφὸ. Κῦτταξε καὶ εἶδε πως ἦταν ἕνα περιετροφο, τὸ περιετροφο τοῦ Κολοπάς, που ὁ καμαριέρης του εἶχε ἔξασπαι νὰ τὸ βγάλῃ ἄπ' τὴν πνοιη τσέπη του πανταλονιού του. Τοῦ ἤρθε τότε ἡ σκέψη νὰ τὸ βγάλῃ και νὰ προδοθῆ στὸν αέρα. "Ἐτσι θὰ διασκεδάσε ὁ κόσμος ἀκόμη περισσότερο. Σκέφθηκε ὅμως τὴν ἀστυνομία, τὸ καρχαλόφρακτο ἀποκίνητο και τὸ κρατητήριο και συγκρατήθηκε. "Ἄφρησε τὸ περιετροφο στὴ θέσι του καὶ ἄρχισε μέσα στὴ ζάλη του μεθεσοῦ του νὰ σκέπτεται τοὺς συντρόφους του, τοὺς ἀλήτες που κομμόνουναν κουρελλιασμένοι και θεονήστικα κάτω ἀπὸ τὰ τῶσα τῶν γεφυρῶν και στοὺς πάγκους τῶν δημοσίων κήπων, ἐνὼ μέσα στὸ κέντρον αὐτὸ τὸ χοῦμα ἔδοδεύσαν χωρὶς λόγο. Τοῦδε πάλι ἡ διάθεσι νὰ κἀμη καί, νὰ ριχτῆ και νὰ πνιγῆ τοὺς ἄρχεῖους αὐτοὺς παραλήδες, μὰ και πάλιν συγκρατήθηκε, νοιώθοντας ἕνα δυνατὸ ῥιγὸς στὸ σακατεμένο του κορμὶ. "Ἦταν φηματικὸς.

"Ἴσως, ἔλεγε μέσα του, γρησίη ἡ τύχη, ἴσως ἀνατεῖλουν και για μένα καλὲς ἡμέρες πάλιν. "Ἄπ' τὰ ψήγουλα αὐτοῦ τοῦ ἑκατομμυριούχου θὰ μπορῶ νὰ ζῶσω καὶ ἐγὼ.

Καὶ προσπαθοῦσε ὅσο μπορούσε καλύτερα νὰ τοὺς διασκεδάση ὅλους και πρὸ πάντων τὸν προστάτη του, τὸν Κολοπάς.

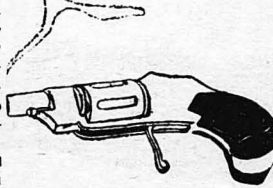
Μὰ ὅσο ἔβαλε τὰ δυνατὰ τὸν για νὰ τὸ πετύχη αὐτὸ, τόσο δὲν κατορθωνε τίποτε. "Ἐτσι ἀγὰ-αγὰ, με τὴν βοήθεια και τῆς μικρῆς, Ξανθῆς, φτεασιδωμένης κυρίας, ἄρχισαν νὰ τὸν βαραιοῦνται.

"Ὅταν ἔφραγαν τὴν αἰγὴ ἄπ' τὸ κέντρο ἐκεῖνο για νὰ πάνε νὰ κοιμηθοῦν, ὁ κοῦτσὸς ἀλήτης ἀναγορῆζότανε με χαρά σὲ τὴ μαλακὴ κρεβάτι θὰ τὸν ἔβαζε ὁ ἐπρωστάτης του νὰ κοιμηθῆ. "Ἄλλὰ ὁ Κολοπάς τὴν στιγμή που εἶδε τὸν ἀλήτη νὰ ἐτοιμάζεται ν' ἀνεθῆ καὶ αὐτὸς σ' ἀποκινήτο του, κοντοστάθηκε και χτυπώντας τὸν τὸν ὄμο τόσο δυνατὰ, που τὸν ἔκανε νὰ μισογονατίση, τοῦ εἶπε :

— "Αι, φίλε μου, ἀντίο σου!... Τὸ ἀστείο ἔτελείωσε!

— "Ἦταν καριός ! ἐμοιρούρισε ἡ κοντὴ Ξανθὴ κυρία.

— Σοὺ ἀφίνο τὰ ρούχα μου, ἔξακολούθησε ὁ Κολοπάς.



ΕΞΥΓΙΝΕΣ ΦΑΡΕΣΣΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ...ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ !...

Στά 1763, ο πρόεδρος του δικαστηρίου του Ρουά έρωτεύθηκε μια δεσποινίδα καλλιστής κοινωνικής τάξεως και άρχισε να της κάνει κότση. Η νέα έδειχνε με την στάση της ότι άναποκρινόταν στο αίσημα του δικαστικού. Ένας νεαρός αξιοματιζός όμως, που υπηρετούσε στη φρουρά της πόλεως και που άγαπούσε επίσης τη νέα, αντίληφθηκε την προτίμια που έδειχνε αυτή προς τον αντίζηλό του, έγινε έξω φρενών και έμηνισε σ.άν δικαστικό ότι, άν δεν έτασε να έρωτοτροπή μαζί του, θα τον καλύτε σε μονομαχία. Ο δικαστικός του άπάντησε ότι δεχόταν την πρόκληση του και ότι ήταν έτοιμος να μονομαχήσει μαζί του.

Όταν οι δύο αντίπαλοι συναντήθηκαν στο πεδίο της τιμής, ο δικαστής έδηλωσε στον αντίπαλό του ότι έχοντας το δικαίωμα της έκλογης των όπλων, είχε διαλέξει το πιστόλι και ότι είχε φέρει μαζί του και ότι χρειαζόταν για την περίπτωση.

Έβγαλε, πράγματι, από μια μικρή βαλίτσα δύο πιστόλια και άφου τα γέμισε, προσέφερε το ένα στον αντίπαλό του και κράτησε το άλλο ο ίδιος. Άφου έποιοθηθήσαν σε άπόσταση είκοσι βημάτων ο ένας από τον άλλο, ο δικαστής εφρότεινε ευγενέστατα στον αντίπαλό του να πυροβολήσει πρώτος. Ο αξιοματιζός επιροβόλησε κ' ο δικαστής έπεσε νεκρός !...

Το άποτέλεσμα αυτό της μονομαχίας κατετρόμαξε τον αξιοματιζό, ο οποίος φοβήθηκε τις συνέπειες της πράξεώς του, έλιποτάτησε και έξηρανόθη από το Ρουά.

Ύστερα από λίγον καιρό συνάντησε, κατά τύχη, κάποιον γνώριμό του, κάτοικο του Ρουά, ο οποίος τον ρώτησε για ποιά λόγο τότε σκάσει έτσι ξαφνικά.

— Μά δεν ξέριες την τραγική μου περιπέτεια ; του άπάντησε κατάληκτος ο αξιοματιζός. Έγώ έσούατος τον πρόεδρο του δικαστηρίου σας !

— Όχι δά ! ελε γελώντας ο φίλος του. Ο πρόεδρος μας δόξα τω Θεώ, χαιρει άρακα ύγιαν ! Πρώ όλίγων ήμερών μάλιστα έτέλεσε τους γάμους του με μια νέα που άγαπούσε από καιρό !

Ο δικαστής αξιοματιζός κοκάλισε ! Τότε μόλις έννοισε την φάσμα που του είχε παίξει ο αντίπαλός του. Και χωρίς να χάζει καιρό έγινε στην πόλι, όπου έπληροφορήθη τί είχε συμβή ! Ο δικαστής είχε γεμίσει τα πιστόλια μόνον με μεταρούτι, βέβαιος δε ότι ο αξιοματιζός θα φοβόταν και θα έφαινε από την πόλι, ύπερκιθη τον νεκρο, για ν' απαλλάξη από τον αντίπαλό του και να εξακολουθήσει, χωρίς κανένα έμπίδο την έρωτική του επεξεύριση.

Ο αξιοματιζός, ο οποίος ύστερα από την άγωνία που είχε περάσει, είχε γιατρουθή κ' από το άτεχο αίσημά του, γέλασε πρώτος με το πάθμα του και συνεχάρη τον αντίπαλό του για την έπιτυχία του.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Κάποτε ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Κορράδος Γ' έπολιοζούσε μια μικρή πόλι που άνιχε στον δούκα της Βυτεμβέργης. Παρ' όλη όμως την τρομερή έπιθεση των αυτοκρατορικών στρατευμάτων, οι πολιορκούμενοι, ένθαρσύνόμενοι από τον άρχηγό τους, τον δούκα, ύπερωπίζονταν με γενναίότητα την πόλι τους. Ο αυτοκράτωρ όδηγημένος από την περσιωτόθη άντίστασι τους άποφάσισε να παραδώσει την πόλι στη φωτιά και να θανατώσει τους κατοίκους της. Μετά πολλές παρακλήσεις των άκολουθών του, έδεχθηκε να χορήγη τη ζωή των γυναικών, στις όποιες έδωσε την άδεια να αναχωρήσουν άνενόχλητες, άφου πάρον μαζί τους δύο πολιτωμάτερο είχαν. Τότε η σύζυγος του δούκου, βεβαία ότι ο αυτοκράτωρ δεν θα παρέθανε με κανένα τρόπο την ύποσχεσί του, πήρε στους ώμους τον άνδρα της, το δε παράδειγμα της έμυμήθηκαν και η άλλες γυναίκες. Ο αυτοκράτωρ βλέποντας αυτό το θέμα δεν ήμπορεσε να κρατήσει τη συγκίνησί του, γ' αυτό έλινε την πολιορκία κ' έφυγε.

λοπός. "Έλεπε άπ' την Μονμάρτη ένας άλιτης με σμόνιν, λουστρίνι και σκληρό κολλάρο. Έγώ το συνειληφώσα από το νερό. Και τώρα γειά σου.

"Όλοι έξακαθίστηκαν στα γέλια...

"Ένας άπότομος θυμός έκανε τότε να φουσκώσει το άρρωστο στήθος του άλιτη και να κοκκινίσει το κοκκαλιάρικο πρόσωπό του. Τα δάχτυλά του έσφιξαν νευρικά την κνήμη του μπράουινγκ που βρισκόταν στην πιονή τούτη του.

"Έκανε ένα βήμα εμπρός, έβγαλε το μπράουινγκ, το σήκωσε ψηλά και έλε:

— Σταθήτε, σάς χρωστάω κάτι... Αυτό ένε δικό σας, μαζί με το περιεχόμενό του. Πάστε το !...

Και άδειασε όλες τις σφαίρες επάνω στον επρωστάτην του, μονγγολίζοντας από λύσσα, βγάζοντας ματωμένους άφρους άπ' το στόμα του !...

PENE ΠΥΖΟΛ



ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Το σχολείον του Γενναδίου. Η έν αυτό εύκοσμή και τάζις. Ο στρατηγός με την ταιμπεύκα ! — "Έγω εύθύς Τεύρε !..." Η εύσπλαχνη και εύάνθρωπη του Γενναδίου. Ο γάμος του με την Άρτεμίδα Βενιζέλου. Μια συγκινητική σκηνή. Η χολέρα στην Άθήνα. Ο θάνατός του.

Σας έπισχεθήριμα να δημοσιεύσουμε μερικά ακόμη λεπτομέρειες για τη ζωή και τη δράσί του Διδασκάλου του Γένους Γενναδίου, για τον όποιο άφιερώσαμε όλόκληρη σελίδα εις προηγούμενον φύλλον. Ίδου λοιπόν μερικά άξιμα ανέκδοτά του και τα του θανάτου του :

"Ένας βιογράφος του Γεωργίου Γενναδίου γράφει γ' αυτόν τα έξης :

"... Παραδειγματική ήτο η επικρατούσα έν τώ σχολείω τάξις και παρομοιάσε άπέμεινε η άδέντια του Διδασκάλου επί των μαθητών αυτού και όλοκληρώνε της κοινωνίας. Είχε καταστήσει την σχολήν αυτού ιερόν χώρον, άσπυλον των Μουσών, το μόνον έν Άθήνας διδαστήριον, όπου, πλην των Έλλήνων και Σέρβου και Βούλγαρου και άλλοι Άνατολίται προσήρχοντο ν' άκούσουν την διδασκαλίαν του. Τόση έπεκράτει εις την σχολήν εύκοσμία, ώστε κάποτε ο Γενναδίου ένα των δνομαστών στρατηγών, ο όποιος ήθέλησε να εισήδη εις την αίθουσαν των παραδόσεων με τ' όχημά του και με το τομπάκι του άναμμένον, τον έδιωξε ως τον τελευταίον των άνθρώπων.

« — Βοέ Τούρκε, έφώναξε μόλις τον είδε, πού νομίζεις πως μπαίνεις ; Έξω εύθύς ! Έλευθερώσατε την Ελλάδα για ν' άντακατήσθε τους Τούρκους ; Έλρτε να λύσω τα τομπάκια σου, να ξεπληθής πριν έμπης μέσα, γιατί ο τόπος αυτός είνε ιερός, είνε άγιος !... »

"Ο στρατηγός τα έχασε, εξάλισθη, και έφυγε φηθοίζων :

« — Καλά, δάσκαλε ! Τι κάνεις έτσι ;... »

"Ένας παλιός λόγιος, που ύπηρξε μαθητής του Γενναδίου, ο Μαρτίνος Βρεττός, γράφει τα άκολουθα για το Μεγάλο Διδασκάλό του :

"Από της έδρας του έννοιασε πολλάκις ότι επανέβλεπε τα πεδία των μαζών, εις τας όποιες είχε λάσει μένος, και δακρυομένο, με άτακτον, άτημέλειον πολύν κόμη και με σπατάριον χείλη έφαιρτε μακρόν τον Πλουταρχον η τον Δημοσθένην, διά να διηγηθή τας σκηνάς εκείνας.

"Ο Γενναδίου ήταν κήρυκας της άγιλης ζωής και των Έλληνικών έθιμων. Στά μαθημάτα του έλεγε :

« — Οι πατέρες σας έλευθερώσαν την Πατρίδα χωρίς χειρότητα, χωρίς μεταξωτά φρονηματα, χωρίς βερνικομένα ύποδηματα, και σεις χρειαζέσθε αυτά τα μηχανήματα διά να την διατήρησετε ; »

Στο Έθνικό Πανεπιστήμιο ο Γεώργιος Γενναδίου έδίδασκε Ιστορίαν της Φιλοσοφίας. Αυτός έπαρότρυνε τους άδελφούς Ριζάρη να ιδρύσουν τη «Ριζάρειο Σχολή». Άλλά και του «Αρκακίου» ύπήρξε ένας άπό τους πρώτους θεμελιωτάς... Ο Γενναδίου ήταν πολύ φιλήλθοφωτος. Όταν την Κρισηά, μετά τη λειτουργία, έβγαινε από την εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής, (όπου επί έτη ήταν πρόεδρος των επήρθων και όπου έδιάβαζε τον Άπόστολο και έλεγε το Πιστεύω), εύρισκε στο σπίτι του ένα πλήθος άπό φτωχούς μαθητάς, χήρες και όρφανά. Και ο Γενναδίου έστερείτο για να μωιάση βοηθήματα στους φτωχούς αυτούς.

"Ο Γενναδίου ήταν μέγιστον άναστήματος, άλλ' ήταν εύφωτος και ώραίος άνδρας. Με το γάμο του με την Άρτεμίδα Βενιζέλου ο Γενναδίου έσυγγένεσε με την άρχοντίνα αυτή οικογένεια των Άθηνών, από την όποιαν καταγότανε και η Άγία Φιλοθέη. Παντρεύτηκε στην Άγινα, κατά τα πρώτα έτη της ένδικής άποκαταστάσεως. Έκει είχε καταγάγει από τας Άθήνας και η οικογένεια Βενιζέλου. Η σκηνή της αίτησεως σε γάμο είνε έξοχη για την απλότητα της. Ο Γενναδίου εκάθηκε κοντά στην Άρτεμίδα και της έλε με συγκίνησι :

— Δεν είμαι ούτε νέος, ούτε ώμορφος, ούτε πλούσιος. Έχω όμως άπόφασι να μείνω πιστός σύζυγος και φιλόστοργος πατήρ τέκνον χρησίμων εις την Πατρίδα... Με θέλεις ως σύζυγον ;

Η κόρη έλε εναι και οι γάμοι τους έγιναν γρήγορα.

"Ο θάνατος του Γεωργίου Γενναδίου συνέβη στις 12 Νοεμβρίου 1854 και με περιστάσεις τραγικές. Η χολέρα έλμαινετό τότε τας Άθήνας. Οι νεκροί έθάβονταν σε σωρούς. Η προτίμια είχε έρημωθή. Οι μαθητά της Ριζαρείου Σχολής ζητούσαν να φύγουν. Ο Γενναδίου όμως έπέμεινε να διδάσκη, χωρίς ν' άκούη τις συμβουλές κανενός.

Η φοβερή έπιδημία του προσέβαλε έπί πάνω στην καθηγητική του-έδρα και το ίδιο βράδυ απέθανε.